Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIII. Ч. 38. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 26-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1955. ДЕСЯТЬ ЦЕНТІВ — TEN CENTS No. 38. VOL. LXII.

КІО РАТИФІКУВАВ ДОГОВІР ПРО ОБ'ЄДНАННЯ З АФП

Вашингтон. — Виконна Рада Конґресу Індустріяльних Організацій ратифікувала договір про об'єднання із Американською Федерацією Праці більшістю 42 до 2-ох голосів. Проти ратифікації голосували: голова Спілки Транспортових Робітників М. Квілл та секретар-скарбник цієї спілки Ґустав Фабер. Таким способом Квілл програв боротьбу проти об'єднання ІКО із АФП, бо жадна інша спілка не підтримала його. Договір про об'єднання організованого робітництва заключили окремі комісії КІО та АФП. Його вже ратифікували Виконні Ради обох організацій. Щоб цей договір міг діяти, мусять його ратифікувати конвенції обох організацій, а вкінці ще спільна конвенція, яка передбачена ще в цьому році. Збори Виконної Ради КІО відбувалися в готелі „Віллярд" в Вашинґтоні і були закритті. Квілл поставив внесок проти ратифікації, але його відкинено. Квілл на зборах Спілки Транспортових Робітників у Ню Йорку заявив, що він противиться об'єднанню тому, що після об'єднання „більші спілки проковтнуть менші робітничі організації". Але голова КІО Волтер П. Рутер заявив, що Квілл невірно представляє договір. „Я бажав би, казав Рутер, щоб містер Квілл встав і дебатував про саму суть справи і щоб був на стільки великий, щоб погодився на рішення більшости". Квілл заявив, що з об'єднання вийде те, що КІО розплинеться серед більшости АФП. Квілл твердив, що об'єднання заключено не на тих основах, на які погодились під час вступних дебат. Але Рутер відкинув цей закид, кажучи, що не було двох текстів договору про об'єднання, бо те, що Квілл називає „документом ч. 1." — було тільки звичайним чорновиком. Рутер дивувався, чому Квілл не поїхав до Маямі, Флорида, де заключувано договір про об'єднання, і тоді був би знав дійсний стан справи, і не мусів би невірно представляти справу об'єднання. Рутер сказав, що Квілл підносить цілий ряд закидів проти об'єднання КІО із АФП, але всі вони не мають речевих основ, бо передбачено в договорі, щоб не було тих сумнівів, про які згадує голова Спілки Транспортових Робітників. Рутер підкреслював, що в договорі про об'єднання справу перемановування членів між спорідненими робітничими спілками вирішено в задовільний спосіб, і в тому пункті не грозить жадна небезпека для КІО.

Конґрес прийняв законопроєкт про підвишку платні членам Конґресу і федеральним суддям

Вашинґтон. — Спільна Конґресова Комісія, складена з сенаторів і конґресменів, узгіднила різниці між законопроєктами про підвишку платні членам Конґресу і суддям, і тепер ще мають затвердити цей узгіднений законопроєкт обидві палати Конґресу, щоб можна було його вислати до підпису президента. Згідно з цим законом члени Конґресу діставатимуть річно по 23,750 долярів, в чому будуть і 1,250 долярів, призначені на видатки членів Конґресу, від яких вони не платитимуть податків, але мусять з цієї суми докладно вирахуватися. Нова підвишка обов'язує вже від 1 березня цього року. Гадають, що обидві палати швидко ухвалять цей узгіднений законопроєкт, а президент Айзенгавер його негайно підпише, бо він давніше поручав підвишку платні членам Конґресу і федеральним суддям, щоб вони не залишали своїх постів внаслідок недостатньої платні. Віце-президент діставатиме тепер річно 45,000 долярів. Таку саму платню матиме і спікер Палати Репрезентантів. Члени Конґресу — по 22,500 долярів платні і 1,250 долярів на видатки. Федеральні судді діставатимуть такі платні: головний суддя Найвищого Суду — 35,000 долярів, стільки саме матимуть і всі члени Найвищого Суду ЗДА. Федеральні судді Вищих Судів — по 25,000 долярів, а федеральні судді нижчих суддів — по 22,500 долярів.

Конґресмен Ріс про підривну діяльність добродійних фундацій

Вашинґтон. — Бувший голова комісії в 83-му Конґресі, яка мала перевіряти діяльність добродійних фундацій, — конґресмен Б. Керролл Ріс, відповідаючи у Пресовому Клюбі д-рові Робертові Мейнарду Готчінсу, який заперечував, що добродійні фундації ведуть підривну діяльність в цій країні та ширять ідеї фабіянського соціялізму, повторив усі ті оскарження, які зробила була його підкомісія в Палаті Репрезентантів. Він сказав, що деякі добродійні фундації користають із привілеїв і не платять податків, а тим часом створили „інтелектуальний картель", який впливає на публічну опінію в дусі плянування соціяльних реформ, які противляться американському способові життя. І тому той нахил до соціялізму можна називати підривною акцією. „Всі інші люди, сказав Ріс, мусять платити високі податки, а Фордова родина створила фундацію, яка не платить податків від 90 відсотків прибутків у Форд Мотор Компані". Конґресмен Ріс вважає, що Конґрес має право і повинен дбати про те, щоб фонди деяких фундацій не були використовувані на протизаконні й підривні цілі. Переслухання на підкомісії — твердив він, — виявили, що звільнені від оподаткування фонди деяких фундацій йшли на цілі, незгідні з американським способом життя.

В АМЕРИЦІ

● **Команда фльоти** повідомила, що „два підводні човни невідомої приналежности" появилися коло узбережжя Північної Каролайни. Але найближчого дня цю вістку спростовано.

● **Президент Айзенгавер** заявив на пресовій конференції, що він сам запроєктує нову медалю для того, хто подасть успішну раду на те, як зменшити бюрократизм в федеральних установах. Президент працює над цією справою вже кілька років, і заявляє, що „паперова" проблема в бюрах належить до найважчих проблем.

● **Сенатська Комісія Праці** визначила тричленну підкомісію, яка має дослідити справу безробіття в деяких галузях промисловости. До цієї підкомісії ввійшли два демократичні сенатори (Метью М. Ніли і Герберт Г. Лімен) та один республіканець (Джордж Г. Бендер).

● **У Вашинґтоні** вийшла другом брошура п. з. „ТМ 5-5" про те, як кожний може собі збудувати безпечне бомбосховище в своєму домі. Її надруковано в „Ґовернмент Прінтінґ Офіс". Таке бомбосховище коштує від 10 до 30 долярів на особу. Найкраща охорона дому — з цементовим тунелем — виходом із пивниці — коштує коло 1,000 долярів.

„УКРАЇНА — ОДИН З НАЙВАЖЛИВІШИХ І НАЙПРИРОДНІШИХ СОЮЗНИКІВ У ПЕРЕМОЗІ НАД БОЛЬШЕВИЗМОМ..."

ДАЛЬШІ ЗАПИСИ ПРОМОВ, ЗАЯВ І СТАТТЕЙ ПРО УКРАЇНУ В КОНҐРЕСОВОМУ РЕКОРДІ

„Сторічна боротьба за волю і незалежність українського народу становить зворушливу сторінку в анналах історії людства", — заявив конґресмен Б. В. Керні, республіканець з Ню Йорку, в своїй промові у палаті репрезентантів 27 січня ц. р. Накресливши найзагальнішими рисами історію цієї боротьби, названий конґресмен пригадав боротьбу українського підпілля, оформленого г УПА, проти німців та москалів наприкінці останньої війни і закінчив свою промову такою заявою: „Як понад 40-мільйонова нація, найбільша з-поміж неросійських народів поза залізною завісою, Україна є одним із наших найважливіших і найприродніших союзників у майбутньому розгромі совєтського імперіялізму. Не вільно легковажити собі її історичних прав на волю і незалежність. Її місце, як суверенного і рівного партнера в спільній будівлі вільної Европи завтрішнього дня, мусить бути запевнене, якщо нововстановлений мир між волелюбними народами має вдержатися тривко й навіки". (Конґресовий рекорд 1955 — B499).

Конґресмен Алберт Бош, республіканець з Ню Йорку, зголосив до Конґресового рекорду цілу статтю д-ра Курта Глязера, що появилась в „Юкрейнієн Квордерлі" за осінь мин. року п. з. „Визволення чи самовизначення". Конґресмен Бош арґументував своє зголошення переконанням, що названа стаття має велику вартість для правильного ведення психологічної війни з комуністами. (A491).

Конґресмен Пол Файно з Ню Йорку виголосив з нагоди 37-их роковин української самостійности довшу заяву, в якій прославляв Українську Народню Республіку, називаючи „стидом" теперішню УССР. „Український Конґресовий Комітет робить знамениту роботу для підтримування надій українців на здобуття волі. З нагоди роковин їхньої державности бажаю їм усім, щоб здійснились їхні мрії". (A459).

Конґресмен Елвін Бентлі, республіканець з Мішіґену, вніс до Конґресового рекорду свою велику й блискучу промову, яку виголосив був 23 січня ц. р. під час Академії Соборности в Дітройті. Вона закінчується гарячим закликом до дальшої боротьби проти міжнародного комунізму, що ним керує Москва, боротьби під проводом Америки та її великого теперішнього президента, і святочним запевненням, що Америка не визнає засади „мир за всяку ціну". Окликом „Ще не вмерла Україна!" (українською мовою) закінчив конґресмен Бентлі свій світлий публічний виступ (A549-461).

Конґресмен Авґустин Келлі, демократ з Пенсилвенії, склав з нагоди роковин української державности коротку, але змістовну заяву з висловами найглибшого співчуття Україні, що втратила була свою державність і підпала під „російську тиранію", і з запевненням, що як промовець, так і вся американська волелюбна Республіка „єднаються з надіями України, щоб ця остання здобула свою волю і щоб перемогла справедливість". (1955, стор. 563-564).

Врешті новообраний конґресмен Джеймс Рузвелт, демократ із Каліфорнії, (син покійного президента), зголосив до Конґресового рекорду так само палку заяву симпатії до українських визвольних змагань і бажання, щоб перемогли зусилля українських патріотів здобути для своєї країни волю і державну самостійність.

Адміністратор Цивільної Оборони не вірить в успішність димової заслони проти атомових бомб

Вашинґтон. — Головний офіцер-хемік армії генерал-майор Вілліям М. Крісі переконаний в тому, що димова заслона охоронятиме проти гарячі, яка йтиме від атомової чи водневої бомби. Він заявив групі хемічних офіцерів, що дим зредукує на 75 відсотків попечення від гарячі, що її дає атомова бамба. Генерал Крісі цю свою думку про димову заслону „запозичив від матері природи". Всі ми знаємо ще з дитинства, — сказав він, — що мряка або хмари вбирають сонячне тепло. Атомова бомба виділює дуже багато тепла і димова заслона зможе його зменшувати. Дим для створення заслони проти атомової бомби можна буде продукувати в двоякий спосіб. 1. штучно витворювати мряку, як це не раз вже досі роблено для заслони військових операцій. 2. використовувати дим, витворюваний у промислових закладах. Але адміністратор Цивільної Оборони твердить, що димові та мрякові заслони не матимуть успіху, бо в майбутній війні скидатимуть вже не такі „слабі" бомби, як на Ґірошіму в 1945 році. Теперішня воднева бомба вириває яму на 175 стіп глибини, в якій міг би зміститися 17-поверховий будинок. На всякий випадок, армія випробовує оборонну димову заслону під час пробних експльозій в Неваді.

Закон не дозволяє продавати харчі комуністам

Вашинґтон. — Генеральний прокуратор Герберт Бравнелл повідомив Білий Дім, що зобов'язуючі закони не дозволяють продавати харчі комуністичним країнам. Якщо б ЗДА рішили продати надвишку харчів комуністам, то Конґрес мусів би прийняти окремий закон про дозвіл продавати харчі СССР та його сателітам. Але одночасно з Білого Дому повідомляють, що уряд не дуже заінтересований в тому, щоб вносити подібний законопроєкт. Також немає великих виглядів на те, щоб ЗДА подарували пшеницю для СССР, бо президент заявив, що він „скоса" дивиться на цю справу і чекає на звіт від своїх дорадників. Минулий Конґрес прийняв Закон 480, який дозволяє дарувати харчі народам, що є „приязні" до ЗДА і потребують харчів, хоч їхні уряди не є приязні до ЗДА. На основі цього закону минулого року ЗДА подарували певну кількість харчів Угорщині та іншим сателітам, щоб улегшити харчову ситуацію цих народів після повені. Але цей самий закон забороняє продавати харчі незаприязненим державам.

● **Виконний директор організації CARE** Пол Комлі Френч повідомляє, що після 8 квітня не вільно буде висилати харчових пачок на індивідуальні адреси до вісьмох европейських держав (Англії, Франції, Бельгії, Австрії, Норвеґії, Люксембурґу, Голляндії і Західньої Німеччини). Це є наслідком покращання господарської ситуації в цих країнах. Але можна буде посилати пачки CARE до Італії, Юґославії, Західнього Берліну, Греції і Фінляндії.

● **Останню пресову конференцію президента Айзенгавера** можна було в цілості надавати через радіо і телевізію. Досі вільно було це робити тільки з деякими відповідями президента. Так само в цілості можна було друкувати в часописах тексти президентових відповідей.

КІМОЙ В ТІНІ ЧЕРВОНОЇ ЗАГРОЗИ

Після евакуації Таченських островів, під безпосередньою загрозою комуністичної аґресії перебуває важливий для оборони Формози острів Кімой у безпосередньому віддаленні від опанованого комуністами китайського континенту. На фото: старшина національно-китайської залоги на острові Кімой перевірює оборонне поготівля військ і військових споруд.

8 ДЕРЖАВ ОДНОЗГІДНІ ЩОДО ПОБОРЮВАННЯ КОМУНІЗМУ В АЗІЇ

Банґкок, Сіям. — Міністри закордонних справ 8-ми держав з 4-ох континентів світу, які радять над запевненням безпеки південно - східній Азії, виявили повну однозгідність. Рішено вже покликати до життя постійний секретаріят держав Південно-східнього Азійського пакту з осідком у Банґкоку. В доповненні до тієї постанови сказано, що також інші міста в південно - східній Азії треба мати на увазі, як осідок центральних установ держав пакту. Поруч із постійним секретаріятом рішено покликати три окремі клітини: для військової оборони в разі комуністичної аґресії, для боротьби проти підривної акції комуністів і для економічної допомоги загроженим країнам. Фахівці з усіх трьох ділянок почали негайно вести паралельно свої наради. Рішено встановити зорганізований постійний зв'язок поміж загроженими комуністами країнами, щоб одна країна другій помагала в поборюванні комуністів. Найповажніші дебати вестимуться над економічною допомогою відсталим країнам, що є особливим предметом для комуністичної пропаґанди й інфільтрації. Кінець конференції передбачено на п'ятницю вечором. В суботу вранці державний секретар Доллес відлетить з відвідинами до столиці Бурми Ранґуну, а відтіль полетить відвідати столиці південного В'єтнаму, Ляосу і Камбоджі, що станеться в неділю й понеділок. 1-го березня державний секретар буде в столиці Філіппін Манілі, де тоді відкривається конференція американських амбасадорів і послів з усіх азійських і тихоокеанських країн.

Національ-китайці очистили острів Нанкі

Тайпеґ. — Національ-китайський уряд офіційно повідомив, що він евакуював острів Нанкі, перевізши усе тамошнє цивільне населення і військовий ґарнізон на Формозу. Нанкі — маленький скелистий острівець, віддалений на 120 миль від Формози, став, після здачі Тачену, найближчим предметом атак комуністів, дармащо вони ще не повели були проти нього великого наступу. Національ-китайське командування прийшло до переконання, що той острівець не зміг би успішно боронитися перед поважним наступом з повітря і моря. Однаково американський амбасадор на Формозі Ранкін ,як і самі національ-китайці, ствердили, що евакуація Нанкі відбулася без ніякого натиску збоку Америки і що американські кораблі не брали участи в евакуації, ані теж не дали були військової охорони транспортним кораблям. Самі китайці з Формози, зберігаючи повну тайну, щоб не викликати атак збоку комуністів, перевезли власними кораблями коло 3,000 цивільних мешканців і коло 5,000 вояків на Формозу. Водночас національ-китайський уряд проголосив, що він рішений боронити прибережні острови Матсу і Квімой без уваги на те, чи ЗДА помагатимуть в їх обороні, чи ні.

Маленкова провалили більшістю 5-ох голосів

Беоґрад. — Ближче не названі дипломатичні кола в столиці Юґославії дістали інформації про закрите засідання Центрального Комітету Союзної Комуністичної партії, на якому обмірковували питання розмежування функцій уряду й партії, і в якій мірі партія має безпосередньо контролювати дії уряду. Маленков буцімто боронив становища, що уряд повинен виконувати свою владу дійсно через підлеглі йому установи, а Хрущов настоював, що партія має вирішальний голос в усіх важливіших справах, визначаючи напрям політики і розподіляючи державні завдання. У формальному голосуванні група Хрущова дістала більшість 5 голосів. Це примусило Маленкова зректися головства в раді міністрів, але водночас перешкодило Хрущову відразу розправитися з Маленковим звичайним большевицьким способом, бо виявило занадто поважну частину партійних бонз по боці Маленкова.

Почалось підлещування Хрущову

Москва. — Совєтська преса захлинається від похвал на честь Нікіти Хрущова, беручи за притоку роковини постання совєтської арії. Де-не-де тільки згадується Булґаніна, і вони обидва з Хрущовим є ніби тими двома давніми діячами комуністичної партії, що мають найбільші заслуги в останній воєнній перемозі. Панеґіричну статтю на честь Хрущова написав маршал Конєв. Хрущов помалу переймає ролю Сталіна також як предмет совєтського ідолопоклонства. По цій самій лінії пішов генеральний секретар східньо-німецької комуністичної партії Вальтер Ульбріхт, який — поруч із пеанами на честь червоної армії і Союзної комуністичної партії під проводом „великого" Хрущова, заявляє готовість протиставити вірну Москві східньо-німецьку армію західньо-німецькій армії, що їй патронує Захід.

ЗАХІДНЬО-НІМЕЦЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ ПРИЙМАЄ ІСТОРИЧНЕ РІШЕННЯ

Бонн. — У західньо-німецькому парляменті (бундестаґ) відбувається палка ратифікаційна дебата над Паризьким договором, що зв'язує Західню Німеччину з Заходом, відкриває їй вступ до НАТО й дозволяє озброїти коло 500,000 вояків. Бундестаґ нараховує 487 послів, у тому числі 151 опозиційного соціяліста. Урядова коаліція канцлера Аденауера складається з чотирьох партій: Християнсько-демократичної Унії, Вільної Демократичної партії, Всенімецького бльоку і Німецької партії. Канцлер Аденауер сподівається дістати дві третини голосів на користь Паризького договору, зате непевною є доля німецько-французького протоколу про Зарщину. Друга найсильніша після християнських демократів Аденауера партія демократів д-ра Делера, яка має 48 мандатів, прийняла постанову голосувати проти протоколу про Зарщину. Це могло б загрозити тому протоколові, що він не дістане навіть звичайної більшости голосів, бо тоді готові голосувати „проти" не тільки всі соціялісти і демократи, але й різні менші групи, як партія утікачів (10 голосів) і ін. Тим часом Франція узалежнила ратифікування того договору в Раді Республіки від того, чи західньо-німецький парлямент ратифікує всі протоколи, включно з зарським. Канцлер Аденауер загрозив виключити з урядової більшости демократів, якщо вони зломлять спільний фронт, бо він, мовляв, „втомлений вже від обсервування подвійної гри" демократичної партії, як вона з одного боку хоче засідати в уряді, а з другого — підлещувати вулиці демагогією.

Соціялісти намагалися сторпедувати ратифікацію, — зголосивши внесок, щоб дебати відложити. Той соціялістичний внесок, що його зголосив проф. Карль Шмід, більшість парляменту відкинула. Проф. Курт Кізінґер від християнських демократів твердив, що російські большевики тільки страшать, що вони не говоритимуть про з'єдинення Німеччини, якщо Паризький договір буде ратифікований. Він покликався на загальну опінію дипломатів Заходу, що Москва завжди рахується з доконаними фактами і що успіхи в переговорах з Совєтами можливі тільки тоді, коли вони бачать, що контрагент сильний. В першому дні нарад забірали голос представники всіх партій. Сам канцлер Аденауер ще не промовляв. Соціялісти пробують мобілізувати вулицю: так напр. у Мюнхені коло 20,000 робітників зробили вуличну демонстрацію проти озброєння Німеччини. Найбільше транспарентів було з написом: „Не хочемо вмирати за рублі ані за доляри."

Новий прем'єр Франції може стати її мужем Провидіння

Париж. — Надзвичайно прихильна до нового французького прем'єра Едґара Фора преса ворожить йому, що він може стати мужем Провидіння цієї країни. Мендес-Франс мав теж таку опінію, але — мовляв — він сам винен, що надто швидко провалився, бо був занадто гострий і неввічливий, в полеміці з противниками не вмів роззброювати їх гумором, а лише дратував, сам їх атакуючи. Фор тільки на рік молодший від Мендес-Франса, має тепер 45 років, хоч є лисий. З Мендесом-Франсом він має чимало спільного: високоосвічений економіст, має ту саму видержливість у праці і той сам темперамент. М. ін. він скінчив школу орієнтальних мов, говорить плавко по-російськи й дуже добре орієнтується у північно-африканських справах. За фахом він також адвокат, як і Мендес-Франс. Він брав участь у підпільному русі проти німців, втік до північної Африки, був членом французької делеґації на процесах воєнних злочинців у Нюрнберґу, а вперше ввійшов до парляменту щойно в 1946 році. У парляменті присвятився головно фінансовим справам держави і її фіскальній системі. Через його декрети про обов'язкове звільнювання з праці старших робітників, які мають право на емеритуру, вибух у 1953 році генеральний страйк у Франції, що він його, як тодішній міністер фінансів, переборов. Любить сенсаційні повісті, сам написав три книжки, залюбки ходить до кіна й має милу, привітливу вдачу. Дуже небезпечний полеміст, який „кладе" противників здебільша іронією і дотепами. Має 14-літнього сина і 4-літню донечку, а його дружина, дуже елеґантна парижанка, активно цікавиться громадсько-політичними справами. Все це творить йому популярність. Її пробним каменем буде справа ратифікації Паризького пакту в Раді Республіки й північно-африканська політика, на якій провалився Мендес-Франс.

У СВІТІ

● **Папа Пій XII** у вівторок 22 лютого ц. р. взяв уперше від часу свого занедужання, 2-го грудня мин. року, участь у 45-хвилинному засіданні Святої Конґреґації. На тому засіданні рішено поробити перші кроки для беатифікації 46-ох мучеників, що згинули під час повстання боксерів у Китаї, і двох замучених монахинь. 78-літній Святіший Отець почував себе зовсім добре.

● **Геллен Келлер**, сліпа й глуха американка, об'їздить світ у „місії доброї волі", закликаючи жертвувати для людей, позбавлених зору. Вона була прийнята королевою Єлисаветою II, а після подорожі по Европі заїхала до Індії, де її прийняв прем'єр Неру. Пані Келлер — високоосвічена жінка й розмовляє з державними діячами на теми культури даних країн.

● **Гонґ-Конґ**, британська „коронна колонія" найменша розмірами й найближча до комуністичного Китаю, мусить вдержувати з китайськими комуністами добрі взаємини, бо її існування залежить фактично від їх ласки. Тому Гонґ-Конґ підписав з комуністичним Китаєм торговельний договір на суму 11 мільйонів долярів і займає одно з передових місць у торгівлі з червоним Китаєм.

● **10,000 реґулярного війська** в колонії Кенія в Африці повели нову офензиву проти 4,000 членів терористично-націоналістичної організації Мав-Мав, які переховуються у високогірських джунґлях і звідтам роблять випади. Англійські війська мають виряд, розрахований для операцій на висоті 11,000 до 14,000 стіп, і систематично „вичісують" джунґлі із повстанців.

● **У Греції** всі урядовці, і пенсіонери дістануть від 1 квітня підвищення платень на 10%. Вчетелі, невдоволені з цієї підвишки, масово зрікаються праці, дамагаючись підвишки такої „щоб могти жити".

● **Поль Кльодель**, один із чільних французьких письменників і дипломатів, помер в Парижі у віці 86 років. Він написав коло 30 п'єс, що здебільша виставились на найповажніших сценах Парижу й інших міст Франції. Великий успіх мала його п'єса, виставлена Французькою Комедією, „Новини, що про них дізналась Марія". Від 1927 до 1933 р. він був французьким амбасадором у Вашинґтоні; був теж амбасадором в Бельґії і Туреччині.

● **У Західньому Пакістані**, в містечку Кветта, впродовж трьох останніх днів кожного дня занотовано короткий, але сильний землетрус. Згинуло 12 осіб. Із загального числа 84,000 мешканців — коло 40,000 втекли з міста, покинувши все майно напризволяще.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ЗА МОБІЛІЗАЦІЮ НАШИХ СИЛ

Справа найповнішої і найширшої мобілізації сил у світовому маштабі вже була предметом коментаря на цьому місці кілька днів тому. Світ мобілізується морально і мобілізує всі свої ресурси. В цій мобілізації ніщо не є зайве, кожна, навіть найменша сила має свою вартість, „кожна дрібниця допомагає" — як кажуть американці. Очевидно, що чим більша сила, то тим більша її вартість, але й з дрібних сил можна змобілізувати одну велику.

Потреба такої мобілізації дуже пекуча тепер у нас, в нашій українській спільноті. Коли мова про Америку, наші сили тут у великій мірі згуртовані і впорядковані, але є ще великі можливості. І на це ми вже звертали увагу. Сьогодні хотіли б вказати головно на одну таку, без сумніву, найкращу можливість у наших обставинах.

Нашим координуючим мобілізаційним осередком є Український Конгресовий Комітет, як наша політична репрезентація. Проте, УККомітет репрезентує політично вже змобілізовані сили в поодиноких наших організаціях, головно братерсько-запомогових, що мають у нас ще й широкий громадський та культурно-виховний характер. Власне ці організації становлять головну мобілізаційну силу та основний арґумент і доказ нашої сили.

Відомо, що в Америці найбільш переконливим арґументом є число. Число людей, що перетворюються в кількість голосів при виборах, і кількість цифер, що їх потрібно на означення матеріяльних ресурсів. Для кожного американця, хто б він не був і чим би не займався, числа „говорять". Чи це є робітник у фабриці, підприємець, конґресмен чи урядник, — для нього число є найбільш міродайне. В нашому, українському, випадку найбільш імпонуючі і найбільш переконливі числа має Український Народний Союз. Взяти б тільки кругло: 60 років існування, 70 тисяч членів і 16 мільйонів майна. Рівночасно числа ці наповнені найкращим змістом: 60 років найбільш наполегливої та високоідейної праці для цієї країни та для народу, назву якого ця організація має; 70 тисяч членів усіх походжень і усіх переконань, за виїмком комуністичних зрадників; 70 тисяч найбільш ідейного та жертвенного і активного елементу; 16 мільйонів долярів, зібраних складками з важко запрацьованого гроша та з свідомости і почуття відповідальности за себе і свою родину кожного члена, а це майно відповідно збільшене дбайливим та відповідальним господарюванням. Коли до цього додати те, що стоїть на першому місці, себто ідейність, трудящість, жертвенність та громадське вироблення і громадську відповідальність десятків тисяч членства, коли додати ще великі моральні капітали, здобуті довголітньою працею, коли додати велику активність на всіх ділянках суспільного і культурного життя, зокрема культурний вклад в американську націю та активний сентимент до народу свого походження, додати видання і публікації — тоді матимемо загальний образ тієї вартости, що її становить у теперішній мобілізації Український Народний Союз. Стислою характеристикою для оцінки тієї вартости з американського боку може бути хоч би остання конвенція УНС у Вашинґтоні, з виступами на ній майже двох десятків високих достойників з Конґресу і Уряду, включно з спікером Палати Репрезентантів та лідерам сенатської більшости.

На жаль, багато з наших свідомих і активних громадян, часто навіть з-поміж членів УНСоюзу, не здають собі вповні справи ані з мобілізаційної вартости, ані з мобілізаційних потреб Українського Народного Союзу. Бо в нашому найістотнішому інтересі, в інтересі української спільноти на цій землі і української визвольної справи є повною мобілізацією наших власних сил у таких найширших мобілізаційних рямках, які становить УНСоюз, збільшити нашу вартість в цій країні та у вільному світі. В УНСоюзі є місце для дослівно кожного українця, за виїмком комуністичного зрадника. Вступаючи до УНС, нікому не потрібно змінювати своїх політичних чи інших переконань, не потрібно з нічого резиґнувати, потрібно бути „тільки" американським та українським патріотом і дбати про себе, свою родину і свою громаду. Немає українця, якому не відповідали б організаційні рямці та ідейні принципи УНСоюзу, і тому саме УНСоюз дає найбільші мобілізаційні можливості.

Ця повна мобілізація в УНСоюзі мусить бути справою не тільки Головного Уряду чи відділових урядовців, але й кожного члена УНС, кожного члена нашої спільноти. Кожний бо новий член в УНСоюзі збільшує нашу загальну мобілізаційну вартість, і здобуття кожного нового члена для УНС є тим самим прислугою для нього самого і для української справи. Тому то й справа організації нових членів для УНСоюзу повинна бути загальною громадською справою, справою всіх.

„СВІТОВА РАДА МИРУ"

Якщо уряд президента Айзенгавера окреслює свою зовнішньо - політичну концепцію як „мир через силу", то програму підривної діяльности Москви у країнах вільного світу можна було б окреслити словами „сила через мир", беручи слово „мир" в тому значенні, в якому тлумачать його комуністи, а під словом „сила" розуміючи світову диктатуру Москви.

Комуністична пропаґанда миру, ведена по цей бік заслони, зосереджується і унапрямлюється в так званій Світовій Раді Миру — колосальній інституції, утримуваній за гроші підсовєтського напівголодного населення. В жовтневому випуску „Вісника" Інституту для вивчення СССР ґенезу цієї інституції досліджує п. І. Уселіс.

Справу створення Світової Ради Миру вперше порушено на Конґресі діячів культури в обороні миру, що відбувся 1948 року у Вроцлаві в Польщі. Перед цією Радою Москва поставила тоді завдання: застрашувати вимучені війною народи маривом нової, ще страшнішої війни, а під тою покришкою мобілізувати світову опінію проти реалізації пляну Маршала, що мав упорядкувати економіку Західньої Европи і витягти її з хаосу, в якому найліпше множаться бацилі комунізму. Тоді Москва сподівалася, в умовинах загальної демобілізації армій ЗДА і Англії, при загальному зростанні пацифістичних настроїв, силами компартій і п'ятих колон без революцій захопити в цих країнах владу і приєднати їх до СССР.

Для пропаґанди боротьби за мир аґенти Комінформу подбали залучити в першу чергу пацифістів - інтелектуалів — письменників, науковців і мистців — рівночасно вербуючи з цього середовища шпигунів і розвідчиків „з ідеалістичних мотивів". А проте, із запрошених на Конґрес у Польщі західніх інтелектуалістів багато хто відмовився взяти в ньому участь (напр., проф. Айнштайн), а декого комуністи самі усунули від участи в ньому, побоюючись об'єктивної критики совєтської „демократії". Одначе, навіть при такому пильному доборі учасників, на конференції мав місце „прикрий казус" — виступ професора оксфордського університету Тейлора, що, як писала тоді „Правда", „поставив під сумнів роботу з'їзду, взяв під захист американських імперіялістів і вихваляв плян Маршала". Також конфузом для комуністів були висліди голосування американської і англійської делеґації, 15% учасників яких відмовилися голосувати за прийняття постанов Конґресу.

Конґрес ухвалив „Маніфест", який своїм вістрям був спрямований проти ЗДА і став програмою діяльности „оборонців миру" в усьому світі. Для реалізації постанов Конґресу створено Міжнародний Комітет зв'язку діячів культури в обороні миру з осідком у Парижі. До його складу, між іншими, ввійшли: Фадєєв (СССР), Пол Робсон і Алберт Кан (ЗДА), Люї Араґон і Жоліо Кюрі (Франція), Хозе Гіраль (республіканська Еспанія) та Дембовський (Польща).

У лютому 1949 р. Міжнародний Комітет оприлюднив маніфест про скликання Світового Конґресу прихильників миру, на який змобілізовано 17 підривних організацій, в тому числі: Асоціяцію правників - демократів, Конференцію професійних юній Латинської Америки, Міжнародну Федерацію жінок, Міжнародну Спілку журналістів, Світову федерацію демократичної молоді, Міжнародну федерацію бувших політв'язнів, Союз боротьби з расизмом та ін.

Цей Конґрес відбувся в Парижі з участю 2,500 осіб і, як твердила комуністична преса, в ньому взяло участь 500 національних організацій, що представляли 600,000,000 людей. Коли взяти під увагу кількість населення СССР, його сателітів і Китаю, то звітодавці Конґресу сміливо могли б похвалитися й значно більшим числом „представлених" делеґаціями учасників „руху за мир" — бо напевно ніхто з жителів контрольованих Москвою країн проти цього не запротестував би.

Як виходить з ухвал Паризького Конґресу, завданням його було змобілізувати світову опінію проти Атлантійського оборонного пакту, що знов же таки нічого спільного не мало з „рухом за мир", а служило політичним інтересам Москви. З інших питань найбільше уваги віддано на Конґресі справам організаційним — впорядкуванню постійної леґальної мережі прокомуністичних організацій у демократичних країнах і активізації їх діяльности. Крім того, на Конґресі засновано три міжнародні „нагороди миру" (ними відзначено, між іншими, французького маляра Павльо Пікассо і письменника Жана Бльока), пізніше заступлені московськими нагородами „За скріплення миру між народами", заснованими з нагоди 70-ліття Сталіна. Цими останніми нагородами відзначено вже десятки „проґресивних" діячів з усіх країн світу, зокрема Іллю Еренбурґа (СССР), письменника Леона Кручковського (Польща), Йоганнеса Бехера (Сх. Німеччина), Сун Цзін-міна (Китай), Говарда Фаста (ЗДА), Жоліо Кюрі (Франція), Сайфутдіна Кітчлу (Індія), Ікуо Ояму (Японія) і Пабльо Неруду (Чіле).

Після Паризького Конґресу відбувся ряд т. зв. Національних Конґресів — в Англії, Бельгії, Голляндії, ЗДА, а в 75 вільних країнах світу створено Національні Комітети, що охоплюють понад 150,000 місцевих Комітетів в обороні миру. Звичайно, утримування всього цього кольосального комуністичного пропаґандивного апарату також лягає на плечі підсовєтського населення.

В 1950 р., коли Москва почала кампанію в справі заборони атомової зброї, відбулася в Стокгольмі (Швеція) сесія Світового Конґресу прихильників миру, яка видала відповідну відозву, спрепаровану в повній згоді з тактичними потягненнями Москви, що саме тоді в розбудові своїх збройних сил робила натиск на морській фльоті і летунстві. Під Стокгольмською відозвою зібрано 500,000,000 підписів, при чому найбільш активними їх збирачами були „проґресивні" особи духовного звання (Німеллер у Німеччині, кентерберійський декан Джонсон, єпископ Мертон в ЗДА та ін.), що об'єктивно прислужилися не справі миру, а справі підготовлювання перемоги СССР у майбутньому зударі двох світів.

У зв'язку з новою кампанією Москви за признання червоного Китаю, відбулася в лютому 1951 р. в Берліні сесія Світової Ради Миру, а при загостренні протиамериканської політики Москви, що йшло під гаслом „злагіднення міжнародного напруження", в листопаді 1953 р. відбулася у Відні чергова сесія Ради, яка до того ж мала підготовити світову опінію перед берлінською нарадою міністрів закордонних справ і Женевською конференцією.

Світова Рада Миру, як прибудівка Комінформу, є його виконним органом і пропаґандистом у вільних країнах, що на передовій лінії боротьби двох світів реалізує генеральну лінію Кремлю — опанування світу через облудні гасла совєтського „миру".

В. С-ко

Б. Л.

А НА СХОДІ БЕЗ ЗМІН

В одним без змін: поза залізною заслоною невідомо, яка справді причина московських подій.

Існують більш-менш певні припущення, оперті на відомостях, що з того боку або урядовою або „припадковою" дорогою до нас дійшли. Чисельна армія т. зв. „фахівців від російських справ" наполегливо працює над докладною аналізою того, що не відоме, як слід. Чи не можна дивуватись, що коментарів і аналіз є багато, що часто вони зовсім фантастичні, що пророцтва справджуються... якраз навідворот.

Треба погодитися з думкою одного із західніх дипломатів, який висловився: „події у Москві не можна пояснити жадною логікою", але він мусів призвичаїтися до „совєтської логіки", яка існує без змін.

Совєтська дійсність проходить під знаком жорстокої, безоглядної боротьби за владу окремих людей і клік, а не ідеологічних груп, об'єднаних спільними поглядами. Совєтська дійсність не дає можливости на формування таких груп, — це є одна з прикмет диктатури. В тих умовинах лише з великими застереженнями можна говорити про боротьбу трьох чинників: партії, державного апарату й війська. Бо там все перемішане. Ми призвичаїлися думати такими категоріями; це полегшує аналізу, але не висвітлює справи.

Але не маємо іншого способу: приходиться витягати внески, стоячи на непевнім ґрунті.

„Ліквідація" (в гуманній формі покищо!) Маленкова в тій понизливій формі не могла зробити іншого враження, як доказ слабости Совєтів. Вони мусіли піти на цей крок, не зважаючи на те, що власне в цей час треба було задемонструвати й приятелям і ворогам свою єдність із „союзником", свою силу й готовість підтримати союзника „реально" атомовою зброєю й іншим вирядом. Трудно згодитися з думкою, що Маленков став „козлом відпущення" за гріхи інших членів уряду: за незадовільний стан рільництва, за недоцінювання ваги тяжкої промисловости. Прем'єр не відповідає безпосередньо за окремі ресорти, — він лише координує... Віддавна було відомо, що в Совєтах з харчами мусить дійти до катастрофи. Населення росте; мудра партія захвалює „продукцію гарматного м'яса", а харчі не поспівають збільшуватись. Витягнути більше з колгоспного рільництва, або збільшити кількість худоби, не зважаючи на „соцзмагання", чистки й арешти — неможливо. Але то не була „несподіванка", за яку треба ліквідувати прем'єра.

Що „розріст" легкої промисловости аж так загрозливо вплинув на зменшення тяжкої промисловости, — то це звичайна совєтська „агітка". Продукція товарів для широкого споживача високо підскочила у відсотках, бо передше не робили нічого. Але не було жадних ознак, щоб тяжка промисловість аж так катастрофально була занедбана, що треба було такої жертви.

Треба було жертви за закордонну політику: бо після свого тріюмфу в Женеві Совєти на міжнароднім терені зазнали багато поразок. Час, коли Захід боявся совєтського нападу, минув; вільний світ із ЗДА на чолі озброївся й готовий до несподіванок. Залякувань боятися щораз менше. Прикладом цього є останній „словесний двобій", який не зробив жадного впливу. На погрозливу промову Молотова (американці вичислили, що в ній було 17,000 слів) світ відповів трьома словами: „Ніхто не вірить..." Було б злочином закривати очі на військовий потенціял Совєтів: його оцінюють належно. Але не було б ознакою мудрости повірити запевненням Молотова, що під оглядом атомової зброї Совєти перевищили ЗДА!

Стоїмо перед фактом близького озброєння Західньої Німеччини. ЗДА чітко вказали на межі комуністичної аґресії на Далекому Сході і агромадили військо та фльоту, щоб „слова стали чином".

За всі ці провини треба було жертви, більшої, навіть, ніж Молотов, який відповідає за закордонну політику...

Совєтам треба було показати свою силу, саме тепер, коли війна загрожує світові, коли „мала війна" біля Формози може початися, коли ситуація стала критичною для їхнього союзника...

Совєти віддавна „допомагали розбудувати приспаний Китай"; фатальна політика Заходу допомагала їх праці. Москва була одиноким інспіратором політичних амбіцій Пейпінґу, що тепер відчув „конечну потребу звільнити" Формозу, без якої не може спокійно „співіснувати". Москва „розгойдала" китайський червоний націоналізм.

Війна заглядає в двері Китаєві. Він очікує, що „союзник вірний" дасть поміч й підтримку, бо ж „завтра війна" — правдива, атомова, страшна в першій мірі для Китаю. Вона перекреслить відразу всі надії й пляни господарської відбудови.

А що ж робить московський союзник?

Як Совєти можуть допомагати, коли там... майже зрада. Перша особа в державі, голова уряду, любий учень Сталіна... не доглядів... прогавив найважніші справи невідкличні для спільної оборони. Обнизив господарчий й військовий потенціял Совєтського Союзу й готовість його до довгої війни. А решта „сталінського посліду" втратила „бдітельность" й очунялась лише по півтора роках... коли треба союзному Китаєві допомогти ділом, а не словом.

Замість допомоги літаками атомовою зброєю... Совєти дають зрозуміти, що краще подумати про мирне полагодження конфлікту і беруться за „миротворчу" акцію...

Союзник не має іншого виходу і мусить притримати свій аґресивний розмах. Можна твердити з великою ймовірністю, що маленковська афера не підсилить московсько - пейпінґської дружби, хоч знов спільно святкується п'ятиріччя союзного договору.

Але одну обставину належить розважити.

Що станеться з Китаєм по кількох п'ятилітках спокійної й „щасливої коеґзистенції?"

Населення Китаю росте швидко, і постане надмір людей. Промисловість буде розбудована і зменшить в значній мірі залежність Китаю від Заходу в промислових виробах; розвинеться й військовий промисл.

В Китаї вже тепер дуже тісно, — родючі округи неймовірно перенаселені. Люди будуть шукати виходу з положення. Вихід один: на Захід... Китайці не мають амбіцій до морської експансії, — а перед ними лежать великі простори, що тепер належать „союзникові". А багато з тих земель ще так недавно „забрані" від Китаю.

Знавці твердять, що китайці вміють мовчати й усміхатися, але не вміють забувати кривд. Сумнівно, чи комуністи перероблять характер народу в тім напрямку... Постає думка, чи не цими перспективами викликана справді несподівано така галаслива й гігантська акція „освоювання цілинних земель".

Бо ж трудно числитися поважно з совєтськими арґументами, що цілини, вже на другий-третій рік дадуть мільйони тонн збіжжя; що негайно зліквідується недостача збіжжя, яке ж треба довезти з цілини до місця споживання. Одночасно почнуть розводити свиней „на кукурудзяній підставі", за американським прикладом, — і занедбання „зроблені нездаром Маленковим" будуть направлені...

Мета інша: цілини Сибіру й Казахстану мусять бути заселені „в ударнім темпі". Там не сміє бути порожніх просторів, коли прийде „час", і китайцям стане тісно на своїй землі... А цей час може прийти „досить хутко"...

При тім осягається й інша мета: в першу чергу вивозять „на цілину" неспокійні, протибольшевицькі елементи — українців і інших „нацменів".

З наших буднів

МИНАЄ МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ...

Короткий цей місяць лютий пройшов під знаком балів, вечерниць, концертів та інших музичних популярних по-писів.

Наш музичний Інститут запрезентувався громаді многонадійним і численним доростом. Сам Нюйоркський Відділ нараховує 150 учнів! Це перший раз Інститут перепросився з „конкуренцією" з „кроссди-стріт" і відбув головний попис у великій залі Народного Дому. Публіки прийшло більше чим на концерт неодного віртуоза. Бо то як грає наша Лялюня, чи Зіруня, то вже йдуть татко, і мамця, і дід, і баба і ціла громада...

Атмосфера таких пописів — дуже мила, мені, чомусь, пригадує зелену леваду, засіяну першими, весняними пролісками (хай мені Читачі дарують цей перескок із світу гармонії тонів у світ візуальний). Тут ще не виступають артисти, а ніби розхиляються пуп'янки юних, артистичних душ, а з такого пуп'янка може вирости неодна пишна квітка — на славу Інституту.

При тому цікаво обсервувати, як малі виконавці сміливо вступають на естраду і як за них тремтять і хвилюються їхні батьки та... професори. Якось важко було взнати, чи хвилюється за всіх і вся директор Інституту, Роман Савицький... Ми з ним майже свояки, бо походимо з того самого табору „Орлик", і лягрова гордість розпирає мені груди, що йому вдалось поставити Інститут „на ноги".

Поза тим Народний Дім щосуботи і неділі гомонів піснями, музикою... Я радив би п. Василеві Босому винайняти в інж. Гузара кімнату і таки замешкати в Народному Домі, бо він там, як здається, днює і ночує.

Балі й забави проходять з різним успіхом: Лікарі задоволені, що заробили гроші, Пані з Союзу Українок теж вдоволені — що був малий дефіцит. Публіка буває в більшості невдоволена, але це у нас нормальне явище.

Голова ЛМКлюбу, проф. Литвиненко, задумав зробити Масковий Баль та й увійшов в колізію з нюйоркською поліцією: сторожі безпеки підозрівали, що мистці схочуть використати маски до „голдапу" на Сити Банк. Так з Маскового Балю зійшло на Костюмовий, а з Костюмового на жалібні сходини.

Йосип Гірняк, поміж першою і другою прем'єрами в цьому році, якимось чудом знайшов одну свобідну неділю, щоб повінчати свою доню, Іву — Зою з „Пересаджених Квітів". Молода була несмілива і ніби трохи збентежена... Не диво — це ж вона уперше виступає в цій ролі.

Баль „Червоної Калини" ще раз доказав, що наша слава не пропала! Мури Народного Дому затісні для „старої войни". Це так, для фасону, говориться про „стару войну", бо на вечерницях танцювала молодь, яку пред. Лепкий пробував переконати, що українські народні танки мають більшу атракційну силу, як різні модерні „конвульсії".

Сумніваюсь, чи він когонебудь переконав... Мені здається, що танки теж відходять до історії, разом з епохою та з людьми, що цю епоху творили. Очевидно, час-до-часу ще вертаються, але до театру, на сцену.

...Минає місяць лютий, приходить березень — місяць пролісків, Великого Посту і Шевченкових Роковин. Молімось, Браття, каймося за гріхи та просімо Бога, щоб наша Метрополія не соромилась з Святом Шевченка так, як із Святом Соборности...

Ікер.

Роман Придаткевич

ДЕЩО З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ В АМЕРИЦІ

(2)

Особливо члени і гості українці були захоплені культурною атмосферою музичних сходин, яких було всіх чотирнадцять.

Зі скінченням другого року Приятелі Української Музики припинили свою активну діяльність. Фінансова та ділова справа були для мене завеликим тягарем, з яким я не міг справитися. Молоді, другої генерації українці, не були достаточно досвідчені і не почувалися на силах звільнити мене з всіх таких обов'язків, крім управи програмою.

Щоб не давати нагоди впасти добрій справі до рівня недоброї аматорщини, я, після поради з своїми дорадниками, погодився, що треба буде почекати кілька років поки обставини дозволять відновити працю. Я погодився з філософією Андрія Борака, що треба вести справу добре, або ніяк.

Пам'ятаю, як Покійний Андрій відпроваджував мене в 1939 році до залізниці, як я їхав до Рочестеру, щоб почути дворазове виконання моєї Української Оркестрової Сюїти. Звільнившися від діяльности, яка виконала своє завдання, я продовжував творення нових композицій: Другу Симфонію (під враженням Тополі Шевченка), скрипкові твори, особливо Першу (Карпато-Українську) Сонату. Всі вони вичерпували мою енергію.

Вкінці, в розгарі розмови з Андрієм в 1941 році, я рішив дати власний концерт в Тавн Голл в Ню Йорку. І тут Покійний виложив поважнішу суму для розпочаття проєкту. Вже перед тим я мав асиґновану суму від панства Гайворонських. Хто ознайомлений з концертовим ділом, знає, що воно вимагає сильного фінансового напруження. Концерт, що відбувся восени, був для мене новим підштовхом. Він був успішний, хоч критики американських щоденників денервувалися звуком моєї недоброї скрипки. Я мав честь при співучасті великого піяніста Паоля Галліка відограти свою Карпато-Українську Сонату для скрипки та фортепіяну. Якось на тому концерті сталося так, що сиділи один коло одного Покійний Андрій Борак і теж Покійний Олександер Кошиць. В своїй чудовій критиці Кошиць після скінчення концерту сказав до Борака: „Тепер українці повинні купити Придаткевичеві добру скрипку". Українці купили мені кращу скрипку (Ів. Хрест Ґваданіні з року 1774), коли запрошено мене, на Кошицеву рекомендацію, на концерт до Монтреалу, після чого слідували мій власний концерт в Торонті під покровом місцевого УНО та двадцять три концерти по цілій Канаді. Моя переписка з тих часів з моїм добрим приятелем була виявом Його щирої радости — моїми успіхами.

Кожного разу було мені приємно бачити Покійного в його робітні за працею. Цілими тижнями він уперто сидів над механічними проблемами при складанню чи уліпшуванню своїх машин для паковання картонових коробок з порошком „Тарсоном". Добре пам'ятаю Його завзяття, щоб винайти машину для чищення картоплі. Не тільки Андрій був глибоко зайнятий цим винаходом, але все його окруження, включаючи мене — композитора і моєї дружини. На мою думку це єдиний випадок, коли упертість, здоров'я і бистрий ум Покійного не дописали. Він цієї машини не винайшов, і після року даремних трудів, не так з жалем, як з веселим настроєм, цей проєкт залишив. Я радий, що можу признатися, що я пробував прислужитися приятелеві своєю музикою для реклями його продукту „Тарсону" через радіо. Я написав до Його власних слів „Пісню про 'Тарсон'" для голосу зі супроводом оркестри. Пісня показалася занадто делікатною та драматичною для комерційних цілей у радіо. Цей твір треба буде колись зужити з іншим текстом як арію, якщо я колинебудь викінчу свою задуману комічну оперу.

Восени 1946-го року я виїхав на стало на посаду до Стейтового каледжу в Морей, Кентокі. З Андрієм Бораком ми держали сталий листовний зв'язок. Всі його листи було приємно читати, бо їх писав у веселому тоні. Ми бачилися з ним та його дружиною кожний раз під час моїх вакацій. Ці відвідини були для мене та моєї дружини розкішною та веселою приємністю.

Рік тому Покійний зліквідував своє діло і перенісся вглиб стейту Ню Джерзі на фарму. Під час останніх різдвяних вакацій мені було неможливо до нього дістатися. Я відложив свої відвідини до „другого разу".

На другий день після нашого приїзду до Морей, прийшла телеграма з відомістю про несподівану смерть Андрія Борака. На другий день прийшов Його останній лист що був писаний всього кілька днів перед його кінцем. Він ще до останньої хвилі з захопленням працював над відновленням своєї посілости і то так завзято як над кожною справою, до якої він брався. „Переробив хату, де саме дерево коштувало вісімнадцять соток... пересадив вісімдесят шпилькових дерев... попровадив п'ятсот стіп муру... розібрав млин... косив траву та бур'яни..."

Треба подивляти енерґію, працьовитість та безперервну жадобу працювати над розвитком свого ума та душі людини, яка кожну свою діяльність оцінювала під кутом користи для добра та чести того народу, з якого вийшла. Треба додати, що Покійний віддав себе для помочі скитальцям та піддержував обі українські допомогові організації. Мене зворушило, як я побачив його чек на княжу суму для одної з тих організацій, бо я знав, що обставини покійного не дуже дозволяли на такий щедрий дарунок. Ще довший час перед моїм виїздом з Ню Йорку Андрій говорив мені що він хоче причинитися більшою сумою для закупна Дому Української Культури який то проєкт заініціювало Наукове Товариство ім Шевченка в Ню Йорку. Можливо що матеріяльне положення не дозволило Покійному зложити таку високу суму, яку він у своїй благородності сам собі визначив.

З повагою схиляю голову перед Людиною, яка своїм добрим серцем і своєю заохотою допомагала мені працювати і яка була одним з тих громадян, яким справа рідної культури, і то серед більш примітивних обставин ніж сьогодні, лежала на серці.

Тіло пішло до землі, а душа перед свого Творця — а живим людям та новим поколінням лишилася пам'ять та завіщання доброї людини: піддержувати та творити твори духа як вираз людського достоїнства замученого народу, який заслуговує бути включеним в сім'ю вільних народів.

(Кінець)

ПОВІДОМЛЕННЯ УКК

В СПРАВІ РАПОРТІВ КОМІСІЇ КЕРСТЕНА

(До уваги українським громадянам і організаціям).

До Конгресового Комітету вже надійшли з Бюра Державної Друкарні у Вашингтоні Рапорти Вибраної Комісії Палати Репрезентантів Конгресу ЗДА для розслідження комуністичної агресії, що вийшли накладом Конгресу З. Д. Америки (популярно відомі документальні публікації Корстенової Комісії).

Великий Рапорт.

Як уже повідомлялося, основний Рапорт — це велика книжка в 370 сторінок густого друку, 8°. В цій книжці уміщено 38 свідчень українців, що зізнавали перед Комісією Керстена в Мюнхені (Німеччина), а також в Ню Йорку і Шикаго, — в Злучених Державах Америки — і 29 свідчень представників національностей Совєтського Союзу. Окрім того, стверджено отримання 38 документів в українській справі та 7 деклярацій від українських свідків. Рапорт подає надзвичайно важливий і яскравий матеріял, урядово перевірений і стверджений, про терпіння й боротьбу Українського Народу та інших народів СССР за свою свободу й незалежність. Назва Рапорту в англійській мові така:

Eight Interim Report of Hearing before the Select Committee on Communist Aggression. House of Representatives. Eighty-third Congress. Under Authority of H. Res. 346 and H. Res. 438.

Спеціяльний Рапорт ч. 4.

Другий Рапорт Комісії Керстена, — так званий Спеціяльний, — це брошура в 36 сторінок 8°, що присвячена виключно Україні і подає стисло, але вичерпно, короткий огляд новітньої історії України, — від постання Української Народньої Республіки аж до останнього часу, включаючи такі періоди, як військовий комунізм в Україні, доба НЕП'у, великий голод, нищення української культури та її діячів, Вінниця, совєтсько-німецька війна і спротив Українського народу проти большевиків, а пізніше й німців, у формі народних повстань та організованої акції Української Повстанської Армії (УПА). Точна назва в англійській мові:

"Communist Takeover and Occupation of Ukraine."

Ця остання брошура, зокрема, дуже добре надається для ширення серед американців та серед українського молодшого покоління, що вже не користується українською мовою.

Ціна великого Рапорту — $1.00, а Спеціяльного — $0.15. За пересилку рахується менша оплата.

Як можна використовувати ці видання?

Тому, що обидва Рапорти подають остільки важливий матеріял — передовсім для інформації американських громадян і чужинців, Конгресовий Комітет спеціяльно щиро рекомендує українським громадянам та організаціям, щоби пляново використовували ці публікації для ширення правди про Україну та дарували їх своїм американським знайомим і приятелям (неукраїнцям).

Замовлення на оба видання приймає Канцелярія У. К. К. А. Канцелярія може ці публікації вислати безпосередньо на адреси, подані замовником, зазначуючи або не зазначуючи, на чиє бажання публікацію вислано. В такому разі треба, щоби замовник, окрім належної суми, залучив до замовлення теж точні адреси тих осіб, що доручається їм вислати обі чи одну зі згаданих публікацій.

Український Конгресовий Комітет розсилатиме ці важливі й високовартісні документи в З. Д. Америки (звичайно безплатно) безпосередньо на адреси визначніших політичних, культурних і суспільних установ та на адреси політичних і суспільних діячів. Для розсилки цих документів поза Америкою Конгресовий Комітет передав належну кількість до П. А. У. Конференції, що має відповідні адреси. Деякі Відділи Українського Конгресового Комітету вже замовили для своєї власної потреби з наведених публікацій поважне число цих звітів.

Окрім того, Екзекутива Українського Конгресового Комітету ухвалила вислати Спеціяльний Рапорт ч. 4 у дарунок всім платникам Національного Датку, з проханням, щоби Рапорт (себто Короткий Огляд Новітньої Історії України) передавали чи подарували своєму знайомому американському приятелеві.

У зв'язку з цим, Український Конгресовий Комітет звертається із поновним закликом вплатити Національний Даток за рік 1954 і тим допомогти Комітетові в його праці. Надсилаючи свій Даток, українські громадяни, не відриваючись від своєї праці, беруть фактичну і безпосередню участь у великому ділі оборони самостійности України, — наших Братів і Сестер, окрім того отримають важливу документальну публікацію Конгресу З. Д. Америки.

Лютий 1955 року.

Український Конгресовий Комітет Америки.

З ЖИТТЯ ОБВУА

На пленарнім засіданні Головної Управи ОбВУА в дні 15 січня ц. р. переглянено і обговорено діяльність ГУ та Відділів ОбВУА за минулий рік.

З вдоволенням підмічено дальший організаційний ріст й дальше пожвавлення діяльности цієї центральної нашої комбатантської організації та її активної участи в громадськім житті.

Суспільна Служба.

Більшість Відділів ОбВУА є активними членами обох наших головних централь УККА і ЗУАДК-у та успішно причиняються до збирання фондів на їх діяльність, а зокрема вже третій рік ОбВУА, через свою Суспільну Службу Комбатантів у співпраці зі ЗУАДК-ом, у значній мірі причиняється до полегшення важкої долі наших воєнних інвалідів та немічних кол. вояків визвольних змагань. З листопадової збірки Дару Українському Воєнному Інвалідові досі вплинуло пожертв понад 5 тис. долярів (ще не всі збіркові пункти і окремі збирачі розчислилися). З цього вже післано СУВІ, СУВ в Німеччині і Австрії 2,500 долярів до роздачі допомоги потребуючим, а на терені ЗДА, Бразилії і Арґентини уділено допомогу разом $350.00. По одержанні всіх розчислень зі збірки Суспільна Служба Комбатантів подасть в українській пресі докладний виказ жертводавців.

Військова стипендія.

Стипендію на 1955 р. в квоті $300.00 призначено кад. Л. Коцюбі, який студіює у пенс. військовім каледжі. Постійну військову стипендію ОбВУА в квоті $500.00 буде признано студентові американської військової школи після розписання конкурсу в найближчому часі. Вже тепер ГУ ОбВУА просить кадетів військових шкіл, їх батьків та знайомих, щоби зараз подали свої адреси, зазначуючи рід студій. Надання стипендії буде проголошене на черговім делеґатськім з'їзді ОбВУА.

Зріст членства.

За останній квартал минулого року включилися до ОбВУА 53 нові члени, в тім у Відділі ОбВУА в Шікаґо 37 молодих ветеранів корейської війни, яким в дні 22 січня ц. р. на Надзвичайних Зборах Відділу — де наступило повне об'єднання старших і молодших наших кол. вояків — приявний голова Головної Управи ОбВУА д-р Володимир Ґалан вручив членські відзнаки та просив їх допомагати своїм старшим побратимам виконувати важливі завдання, зокрема: а) в суспільній службі — допомоги нашим інвалідам і немічним кол. воякам визвольних змагань, б) продовжати плекання військової традиції серед нашого громадянства, в) ширенні військового знання між українською молоддю та заохочувати до військових студій. Приявні з великим одушевленням прийняли програму та обіцяли негайно приступити до її реалізації.

35-ліття Зимового Походу.

Вшановуючи пам'ять 35-ліття Зимового Походу Дієвої Армії УНР, Головна Управа видала доручення усім Відділам ОбВУА відзначити роковини цього великого чину українського війська.

В неділю, дня 30 січня ц. р. відбулися в Ню Йорку окремі наради, під проводом голови ОбВУА д-ра В. Ґалана, на яких створено окрему комісію відзначення 35-ліття Зимового Походу, в склад якої увійшли: ген. пор. Олександер Загродський, голова, сотн. д-р Іван Козак, заст. голови, сотн. Іоахим Вишневецький, секретар, та полк. генштабу Аркадій Валійський, ппплк. Константин Реутів і майор Дмитро Бакум, члени. — Завданням комісії намітити: а) плян святочних відзначувань, б) зібрати історичні матеріяли і пам'ятки Зимового Походу, в) видати друком військові праці та зробити все можливе для звеличання геройських подвигів українського війська.

Відзначування Державних Роковин.

Акти 22 січня з 1918 і 1919 рр. та спільний Листопадовий Чин зобов'язують українське громадянство до того, щоб визбулося духа роздору і братоненависництва, а змагало до єдности у боротьбі до відзискання української державности.

Одначе — кол. вояками Визвольних Змагань приходиться з великим огірченням ствердити, що відзначування роковин цих найсвітліших державних подій проходить серед українського громадянства в ЗДА не все достойно. Ідеали, пролита кров поляглих в боях українських вояків є надто цінні, щоб були предметом торгів або розрахунків партійних угруповань чи їх проводів, а що гірше особистих амбіцій. Якщо у окремих місцевостях українська спільнота неспроможна об'єднатися для соборного відзначення роковин цих славних державних дій — на будуче Відділи ОбВУА не будуть брати організованої участи в поділених святкуваннях.

Прохання до українського громадянства.

Головна Управа ОбВУА щераз просить присилати їй всі пам'ятки з визвольних змагань українського народу, зокрема мапи, військові видання, а в тім й чужомовну літературу.

● **Націонал - китайці** твердять, що їх літаки відкрили у віддалі 125 миль на північний захід від Формози червоний підводний човен, обкидали його бомбами й затопили. Американське далекосхідне командування давно здогадувалось, що на Китайському морі орудують совєтські підводні човни і ті, що їх Москва подарувала комуно-китайцям. Безспірних доказів на це досі немає.

● **Едґар Фор,** четвертий з черги кандидат на французького прем'єра після упадку уряду Мендес-Франса, має 46 років і своїм політичним темпераментом та пристрасним способом арґументації подібний до останнього прем'єра. Навесні 1952 року він був кілька тижнів прем'єром. Коли він поїхав до Лісбони на конференцію держав НАТО, його противники використали час його відсутности у Парижі й затіяли інтриґу, яка його провалила. Від того часу він сам став спритним грачем між різними французькими партіями.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАПОР ДЛЯ ПОСАДНИКА НЮ ЙОРКУ

Представники Української Громади Ню Йорку, подібно, як і представники деяких інших громад, передали в дні 17-го січня український прапор для посадника цієї метрополії, п. Роберта Ваґнера. Прапор був вивішений на Сіті Гол напередодні роковин Української Державности і Соборности. На фото: фрагмент передачі прапору. Стоять (від ліва): В. Бакад, О. Пищук, о. протоігумен М. Когут, адв. Ст. Ярема, посадник Р. Ваґнер, о. мітрат Л. Весоловський, П. Кучма, проф. І. Вовчук, Л. Заклинський, інж. Я. Гузар, І. Повзанюк та І. Виник.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(За пресою і радіом)

ПОВЕРТАЮТЬСЯ З-ЗА БУГУ

Газета „Шлях Перемоги", що виходить у Мюнхені, містить лист, одержаний одним з читачів цієї газети з України. В цьому листі, крім родинних інформацій, є декілька речень, які характеризують сьогоднішній стан українських сіл у Сокальському повіті, що три роки тому були передані назад до Української РСР. Ось як описує пані К. Л. село Городиловичі:

„Я ходжу до Городилович щонеділі, бо мені там дуже весело. Буваю на цвинтарі. Там все так, як було колись: фіґури стоять, але нашої церкви немає. Розібрали навіть трупарню. Великий гай вкрив тепер цвинтар. Я з трудом могла потрапити на могилу мого Мирося. А коло вашої хати повиростали такі верби, що аж страх. Саду Вашого нема. А у нас ще груша є та фіґура коло дороги. По ній можна пізнати наше старе улюблене місце. Ви пишете, чи ми вернемось до свого села? Наших вже багато повернулось з-за Бугу, але до Городилович нема чого спішитися. Поворотцям вільно будуватися, де хто хоче. Наші городиловці будують хати коло штреки. . . . Між іншим в Сокалі цього року (1954) був великий празник на Павла і Петра. Поз'їжджалося багато людей; віталися, цілувалися і плакали".

З цього листа довідуємось між іншим і про те, що в Сокальських околицях в Пархачі відкрито великі поклади вугілля.

В СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ БРАКУЄ ЦУКРУ

З Куби повідомляють, що з продукції цукру на цьому острові 200,000 тони продано на експорт до Совєтського Союзу. Ця вістка потверджує катастрофальний стан буряківництва на Україні — головній базі цієї культури в СССР — про який алярмує останнім часом совєтська преса. На бурякові плянтації України мобілізують агрономів та інших сільсько - господарських фахівців, щоб цю галузь рільництва „витягнути з прориву", в якому вона опинилась.

25-РІЧЧЯ З ДНЯ СМЕРТИ Д. ЗАБОЛОТНОГО

У грудні м. р. минуло 25 років з дня смерти відомого українського мікробіолога і епідеміолога Данила Заболотного, родом з Вінничини. Д. Заболотний був деякий час президентом Української Академії Наук в Києві. Київське радіо, пригадуючи про ці роковини, назвало Д. Заболотного „основоположником епідеміології в Росії" і „великим російським ученим", хоч небіжчик ніколи себе росіянином не називав.

КІНОФЕСТИВАЛЬ У КИЄВІ

Як подає київське радіо, в столиці України відбувається демонстрування кінофільмів Східньої Німеччини. На цьому кінофестивалі першими нагородами відзначено фільми: „Ернст Тельман — син своєї кляси", „Небезпечний вантаж", „Людвіґ Бетговен" та ін. Відбулася також „зустріч киян" (читай: партійних достойників) з кіномистцями Східньої Німеччини — артистами Гансом - Петером Мінетті і Гансом Клерінґом. Гостей вітав заст. міністра культури УССР Скачко.

НОВІ „УКРАЇНСЬКІ" КІНОФІЛЬМИ

Фільмова студія Української ССР, що не може похвалитися жодним визначнішим кінофільмом, надолужує брак мистецької продукції „науково - популярною", призначеною для підвищення сільськогосподарської продукції і заохочення колгоспників у „здобуванні високих урожаїв". Минулого року Фільмстудія УССР випустила, зокрема, такі кінофільми: „Помідори для промислової переробки", „Картоплезбиральний комбайн", „Кукурудзозбиральний комбайн", „Теслярські роботи і слюсарні операції". Сумнівно, щоб ці фільми викликали захоплення глядачів.

Українська Вільна Академія Наук в США
11½ W. 26th St., New York City
в суботу, 26-го лютого 1955 р., о год. 7-ій вечором, в приміщенні УВАН в США відбудеться
ЗАСІДАННЯ СЕКЦІЇ АНТИЧНОЇ ІСТОРІЇ
на якому д-р О. Домбровський зробить доповідь „Процес духовости античного жидівства".
Вхід вільний.
Керівництво Секції.

Ріджвей бореться проти зменшування армії

Вашингтон. — Шеф штабу армії генерал Метью Ріджвей, зізнаючи перед Сенатською Комісією Збройних Сил, заявив, що він і надалі є проти того, щоб наземну армію зменшити впродовж 18 місяців на 273 тисячі вояків. Ріджвей вважає, що чисельний стан армії зменшувати не можна, а треба розмістити її в тих місцях світу, де загрожує комуністична аґресія. Протилежне становище займає секретар армії Роберт Т. Стівенс, який підтримує плян президента Айзенгавера про зменшення наземної армії і пропонує тримати якнайбільше наземного війська в ЗДА, щоб його можна було в разі потреби кинути в загрожене місце. Генерал Ріджвей сказав перед комісією в Сенаті, що ЗДА стоять „перед великою небезпекою". Найбільшою охороною проти цієї небезпеки є збройні сили ЗДА. Це не „чистий припадок", що Совєти досі не відважилися заатакувати там, де стоять збройні сили ЗДА. Тому, на думку Ріджвея, найкращий спосіб стримати аґресію — це тримати наземні американські війська в небезпечних частинах світу. Президент Айзенгавер назвав погляд Ріджвея „парафіяльним", себто таким, що оцінює справу загальної оборони з вузького становища шефа штабу армії. Секретар армії Стівенс і президент Айзенгавер найбільшу силу для оборони ЗДА вбачають в розвитку летунської сили. Стівенс у своїх зізнаннях заявив, що армія приготовляє оборону проти ворожих керованих стрілен, а також протилетунську оборону. Створення німецької армії, на його думку, забезпечить оборону Західній Европі. ЗДА вже вислали до Бонну комісію плянувань, а після ратифікації Паризького договору американський уряд збільшить свою допомогу для організації німецької армії.

● **Сенатор Лістер Гілл** вніс законопроєкт про призначення фондів на дослідження умовохворих, бо число осіб, хворих на ці недуги, збільшується, а число шпиталів в країні залишається те саме.

● **Головний суддя** Найвищого Суду Ірл Воррен у своїй промові в Ст. Луїс заявив, що американська нація може втратити свою волю внаслідок внутрішнього непорозуміння і взаємної боротьби партій.

Спорт

КОМУНІКАТ СУАСТ

1) Засідання Управи СУАСТ в дні 11 лютого цього року затвердило покликаних Спортовим Референтом СУАСТ наступних ланкових: п. Ярослава Шарка — ланковим кошівки, п. Івана Щупаківського — ланковим шахів. Товариства з активними секціями кошівки і шахів зголосять їх до Секретаріяту СУАСТ.

2) Згідно з рішенням Управи СУАСТ з дня 11 лютого ц. р., реєстрація змагунів всіх Ланок для УСТовариств — членів СУАСТ, в цілі переведення запланованих українських першенств східніх стейтів, відбуватиметься при помочі змагових карт. Про участь змагуна в даному Товаристві в кожному випадку рішатиме його підписана змагова картка.

3) Закликаємо всі Товариства — Членів СУАСТ виповнити змагові карти у всіх секціях, та присилати їх секретареві СУАСТ на адресу: Wolodymyr Sochan, 9 Hopkins Ave., Jersey City 6, N. J. Пригадується, що цей самий змагун в даній ланці може мати підписану змагову карту тільки для одного Товариства; кожне підписання змагової карти в другому Товаристві в цій самій Ланці, без попереднього звільнення з першого, потягає за собою покарання даного змагуна. Змагун підписує змагову карту для Товариства в кожній Ланці зокрема і тим самим може бути в різних Ланках у різних Товариствах.

4) Управа пригадує усім змагунам, що в часі змагань поведінка має бути наскрізь спортова як у відношенні до інших учасників так і суддів чи проводів змагань. Управа попереджує, що всілякі проступки проти спортових приписів чи неспортове поведення змагунів — буде дуже строго карати.

ШАХОВИЙ КЛЮБ „БЕСІДИ", Н. Й.

При клюбі „Бесіда" УНД Ню Йорк, створився організаційний гурток шахового клюбу, що його завданням є притягнути у члени клюбу всіх шахістів Ню Йорку та околиць, переводити елімінаційні змагання з іншими нашими шаховими клюбами і т. ін.

Організаційний гурток закликає всіх шахістів метрополії вступати в члени шахового клюбу „Бесіди". Клюб відкритий щоденно вечером і міститься у 21-й кімнаті Українського Народного Дому, 142, Друга евеню. Зголошення приймає дир. Гузар.

КУПУЙТЕ В ПІДПРИЄМСТВАХ, ЩО ОГОЛОШУЮТЬСЯ „В СВОБОДІ"

РОЗШУКИ

Пошукую свого кузина МИХАЙЛА КОВАЛИКА, ур. 1921 р. в Телесниці, Зах. Україна. Хто знав би що про нього, або він сам, прошу повідомити:
DMYTRO TKACZ
359 Whittier Ave., Syracuse 4, N.Y.

Пошукую тіточного брата БАЧКА Йосафата з Озірної, повіт Зборів, Зах. Україна. Хто знав би про нього або він сам, прошу писати на адресу:
TADEUSZ WALUS
Gen. Del. Orangeville,
Idaho, U.S.A.

Йосиф Шоробура пошукує когось з Родини і Знайомих зі селаВоркничі, повіт Вібрка, Галичина. Як також моя дружина з дому Кріцак пошукує брата Василя і знайомих з села Монастерчани, пов. Надвірна. Адреса:
JOSEF SHOROBURA
1957 W. Cullerton, Chicago 8, Ill.

Ярослава ГЛИВКА пошукує свого брата Романа ДЕРЕВЛЯНОГО, родж. в с. Плешевичі, пов. Перемишль, який мав би перебувати в Шікаґо ЗДА. Відомості про нього, або він сам прошу писати: Yaroslawa Hlywka, 3881 St. Dominique Street, Montreal, Que., Canada.

ПОСАДА ДЯКА

Українська Православна Церква св. Духа в Коцвил, пошукує ДЯКОВЧИТЕЛЯ-ДИРИГЕНТА.
Всі Богослуження в Старо-слов. мові з галицьким напівом.
П. Войціховського, (колись в Шікаґо), прошу подати свою адресу.
Голоситися до:
Rev. THEO. O. FOROSTY
399 Charles Street,
Coatesville, Pa.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаю сердечну подяку

п. Докторові І. МАКАРЕВИЧЕВІ

за надзвичайно дбайливе і солідне лікування, як рівно ж за переведення складної операції і уважне піклування в часі моєї реконвалесценції.

Інж. А. ОЛІЙНИК